

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Binnen de stad, 7 fr. per jaar.
 Buiten de stad, 8 fr.
 Een blad afzonderlijk 15 centimes.
 De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
 Aanmeldingen 15 centimes per drukregel.
 Reclamen, vommissen en andere artikels voorzien
 of midden in het blad : 1 fr. den drukregel.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en zaterdag.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

TONGEREN, DEN 28 OCTOBER

Vervolg.

De ongehoorde maatregel waarbij minister Bara een groot getal pastoors en kapelaans van hune jaarwede beroof, onder voorwendsel dat zij niet in België geboren zijn, verwekt overal de grootste verontwaardiging.

Wel is waar poogt de liberale drukpers dien maatregel te verdedigen. Volgens hem zijn de priesters welke de heer Bara treft vreemde oproermakers.

De waarheid is dat de minister zich op geene enkele onwetige daad van wege die geestelijken beroept en dat zijn maatregel algemeen is.

Wat de tegenwoordige vervolging, zoo mogelijk, nog hatelijker maakt dan de willekeurige handelwijze van het gouvernement in de schoolweste, is dat het ministerie in deze laatste kwestie ten minste den schijn heeft zich op eene wet te steunen terwijl de berooving en uithongering der priesters gebeurt, in strijd met de bestaande wetgeving, op eigen gezag van den minister, zonder een schijn van wet of van een koninklijk besluit.

Men vraagt zich af waar het met de vrijheid naarte moet, indien de minister op eigen hand en zonder verantwoordelijkheid, het recht heeft aan elken priester in 't bijzonder zijne jaarwede te vergunnen of te weigeren.

Overigens wij zijn aan het einde niet, want de *Étoile Belge* zegt, dat de maatregel door M. Bara genomen, nog maar eene halve voldoening geeft aan de leden der linkerzij, die overtuigd zijn dat de geestelijkheid onder den willekeur der geuzerij niet lukken zal. De tegenstrevers van het goddeloos liberalisme in zake van onderwijs, moeten, volgens de *Étoile* tot volkomen machteloosheid gebracht worden.

De heer Bara heeft beloofd, in den oorlog tegen de geestelijken tot het uiterste te gaan. De volbrenging dier belofte zal echter de geuzerij nog niet voldoen. 't Is niet alleen op de geestelijkheid 't is op den godsdienst zelve dat onze vijanden het gemunt hebben.

Vandaag zijn het de priesters, morgen zullen het de kerken zijn. Dat voorspelt reeds een geuzenblad onder stad, hetwelk deze week uitroept: *de kerken dienen tot niets anders dan om het volk bijgelooovig te houden en zijne centen uit den zak te spelen.*

Vruchteloos zouden wij aan dat blad vragen wat er van de vrijheid van godsdienst zou geworden indien zijne wenschen voldaan werden en zoowel de priesters als de kerken afgeschaff werden.

Het blad zou ons antwoorden dat wij lasteren, wanneer wij zeggen dat de godsdienst vervolgd wordt en dat de liberalen zijne gezworen vijanden zijn.

De *Flandre libérale* echter is rechtzinniger. Met een zichtbaar genoegen neemt zij eenen brief op, naar toegezonden door eenen harer inschrijvers — waarschijnlijk eenen officieel onderwijzer — en die begint met de volgende gewichtige bekenenis:

« Ik ben uw inschrijver en ik deel in uw gevoelens, in dezen zin dat, indien het liberalisme rechtzinnig wil zijn en eindelijk zegepraalen, het niet alleen de katholieke politiek moet aanranden, welke slechts een gevolg is, maar den godsdienst, die er het grondbeginsel van is. »

Dus: hoezeer men het ook poge te verduiken, de pas begonnene vervolging tegen de priesters en al de onrechtvaardigheden door het gouvernement tegen de katholieken geplegd, zijn rechtstreeks gericht tegen het **katholieke geloof**, waarvan het liberalisme, onder de leiding der vrijmetselarij, de volledige uitroeiing wil bewerken.

Louise Michel.

Louise Michel de fransche revolutie-aankaster, heeft deze week te Brussel drie conferentien kunnen geven, waarin zij de ongerijmdste dwaasheden vrij heeft mogen vertellen.

M. Bara, minister van justitie, heeft niet eens de gedachte gehad van dit wijf over de grenzen te doen leiden.

Maar de hollandsche kapelaans die hunne priestertelijke plichten in de parochien vervullen, die worden door de geuzerij aangeklaagd als waren zij de vijanden van vrede en 's lands voorspoed! Daaraan kent men M. Bara en onze geuzen.

De petroleuze van Parijs die den naam draagt van Louise Michel, is dus maandag te Brussel aangekomen, alwaar zij uitgenoodigd was door de goede aandeiders onzer sociale partij. Zij heeft conferentien komen geven in den cirque. Men moet aan dien carnaval tegenwoordig geweest zijn om zich daarvan een gedachte te kunnen maken.

Men heeft elkander met stokken op het lijf geklopt, elkander met de ooren en de haren gesleurd, elkander gescholden voor *mouchards*, sloebers en dieven — kortom, een spektakel gegeven, dat onwaardig is van een volk.

M. Buls, de burgemeester van Brussel, had dat schandaal en die ongerijmdheden moeten beleeten.

Dat laatste was het kortste en het deftigste geweest.

Maar de vrijheid van het woord?... hooren wij zeker liberalen zeggen.

Vooreerst voor die vrijheid hebben de liberalen zooveel eerbied niet, want dan zouden zij se niet zoo dikwijls in ons kamp gestoord hebben; doch men had hier in dit geval geen vrijheid van het woord in acht te nemen.

Louise Michel heeft hier geene petrool-diskooers te komen houden, hier geen revolutie te komen preken, hier geen storm te komen zaaien; zij kan ons niets komen leeren — en die fransche propaganda moge zekere geavanceerde liberalen toelachen — den Vlaming niet.

Men moest, hooren wij zeggen, die *madame* eene les geven, en openlijk doen zien dat wij dergelijke manifestatie niet willen.

Ook dat was niet noodig; het is beter dat ons volk door weerdige zelfstandigheid, door vlaamsche eigenaardigheid doet zien wat het wil, dan wel door baldadigheden en brutaliteiten.

Wilt gij het geheim van dit alles kennen? Zeker liberalisme, dat van alle hont pijlen maakt en bij wien alle helpers, van watsoort ook, welkom zijn, had gehoopt dat Louise Michel hier eens geducht het koninkdom en de papen zou hebben aangerand, en van dat oogenblik was Louise Michel, al spookt men dan ook schijnbaar tegen haar, welkom aan ons revolutionnaire liberalisme.

Men schrijft desaan gaande uit Brussel: De tweede voordracht van Louise Michel was de grootste orgie, die ooit uit Parijs over onze grenzen en tot in Brussel gekeerd werd; de derde was nog erger.

Men zou haast gelooven, zegt de *Indépendance*, dat de spreekster dit lawaai wilde, (wel, wel, goede *Indépendance!*) want zij heeft zich meer dan een uur laten wachten. Toen zij op de estrade verscheen, was het publiek van vrienden en tegenkanten zoo opgewonden, dat men elkander kletsen met de macht heeft uitgedeeld. (Wat lieve jongens zijn de Brusselaars!) Men sloeg elkander de paraplu's over het gezicht aan stukken. De *programmamen* zouden zeggen « op de smool aan stukken »: dat is meer in den geest van onzen Zolajid.

Wat de *citoyenne* gezegd heeft, is niets anders dan een lange reessel van beleedigingen. Verbeeld u dat die fransche *blagueuse* uitroep: « Het gezicht » van uwe afgeleefdheid moedigt ons aan de revolutie te vragen; men moet de wereld zuiveren

van wonderlijke kerels, zooals die welke hier komen huilen... Men moet de beestigheden wegveegen... die oude wereld... eerloosheden... nuttelooze en schalijke creaturen. »

STEM. Een glas petrool aan Madame! Eensklaps liet zich op de galerij een groot lawijt hooren. 't Is Fallou, de eenwige Fallou, een franschman die maandag levedig uit de kloppartij is gekomen en die nu hoven — heel hoven in de *Cirque* gekropen is, zonder twiifel om van daar te kunnen antwoorden en daarbij de slaag van zijnen rug te keeren.

Fallou heeft een bijval die niet te beschrijven is. Men hoort geen woord; men ziet hem te werk gaan als een bezetene. Hij steekt de armen uit, hij legt de hand op zijn hart, hij steekt de armen vooruit. Verstaan doet men niet, maar men jubelt, huilt, tiert, lawait.

Louise Michel spreekt, schreeuwt en huilt ook; niemand verstaat haar.

STEM. We zijn hier niet in een poesjenellenok. Fallou wordt geel, groen en blauw. Men denkt dat hij op eens zal vooruit springen, van hoven naar beneden op het toneel. Zie wat ik geschreven heb, brult Fallou.

Wat de man geschreven heeft, weet niemand. Eensklaps heeft er iets plaats, dat alle godacht te hoven gaat. Boven en achter Louise Michel hangt een overgroote groene gordijn. Die gordijn valt eensklaps naar beneden. Hoe? dat weet men niet, en nu staan er vijf chineesche poppen in groot kostuum, en zij gapen met eene onbeschrijflijke verwondering de zaal in!

Men verwachtte zich niet aan die chineesche tusschenkomst; maar als die Chineezen hadden kunnen zien en spreken, zouden zij gezegd hebben: « En dat is nu die felle europische beschaving! Is dat nu het *progres*? Is dat de republiek en het liberalisme? Wel bedankt!!! »

Dat is de *comble* van den bijval. De verwarring gaat alle gedachten te hoven. Wat er geboep, gejuilt, getierd wordt, verstaat niemand. De bedienden van den *Cirque* trekken de gordijn weer in de hoogte. Voor den duivel! die Chineezen moeten 's avonds wel in den *Cirque* paradeeren, maar niet in de voordracht van *Mère Michel*.

Deze laatste zal niet anders denken dan dat de prefect van politie van Parijs, die Chineezen naar hier gezonden heeft, om haar te komen plagen, monhardereen en verraden.

Eindelijk is de groene gordijn weer opgehaald; maar toch ziet men altijd eendikken mandarin, met lange afhangende knevels, die, wat schurk! Louise Michel altijd op eene koddige manier aankijkt, alsof hij haar voorstellen wil doen, om haar met naar China te lokken en daar te laten zien als de *maagd van het europesche progres*.

Fallou, altijd hoven in den *Cirque* gezeten, gaat voort met van daar te peroreeren. Daar zij hijkeel, gelijk men vogel op 'nen gevel en hij maakt het de *citoyenne* erg benauwd. Deze schuimbeet en scheldt de aanwezigen uit *voor zotten, duivel-jagers*, kortom voor alles wat gemeen is.

Eindelijk trekt Louise Michel er van door. Met den nachttrein is zij naar Parijs teruggekeerd, verontwaardigd dat men zelfs uit Parijs, Fallou's, en Chineezen uit Peking deed komen, om haar den voet dwars te zetten.

M^{le} Michel is reeds op, zegt de *Gazette*. Er waren groote ruimten in de zaal. Het *peup* ontbrak.

Louise Michel heeft haar publiek een uur doen wachten; men heeft gezongen, met de voeten gestampt, gefloten, twee heeren uitgejouwd die in de stalles aan twisten waren; men heeft van de tweede ganderijen een regen van papierkens naar beneden gezonden, en wanneer eindlijk M^{le} Michel zich ten 9 ure vertoonde, werd zij met een hevige geluit onthaald.

Zij riep uit dat zij de studenten van Leuven hoorde huilen! Nieuw rumoer.

« Ik verzoek u, gaat Louise Michel voort, de

personen die hier gekomen zijn, de taal der menschen en niet die der wilde beesten te spreken. Uwe kreten zijn het bewijs van uw verval.

Er wordt weer vijf minuten lang geroepen en geschreeuwd.

Eindelijk hoort men Louise Michel tien minuten spreken. Eensklaps vraagt M. Fallou van op de 5^e ganderij het woord.

Het rumoer verdubbelt. M. Fallou maakt wanhopige gelaren om stilte te bekomen. De aanwezigen zingen in koor op het air der *Lampions*:

« Descendez, descendez! Descendez, descendez! »

M. Fallou weigert naar beneden te komen. Hij wordt uitgejouwd.

Ondertusschen staat een heer recht op de 2e ganderij, en doot den mond niet open maar maakt een aantal zonderlinge gelaren. Het publiek houdt zich alsof de heer spreekt en juicht hem toe. De heer groot dankend.

M. Fallou blijft hoven op de 5e ganderij; men huilt, de vrouwen springen bij: *A la porte, à la porte!*

De wanorde is ten top. 't Is nog erger dan den dag te voren.

Louise Michel tracht ondertusschen voort te spreken; zij springt van den es op den ezel. Voorzeer, zegt de *Gazette*, bestaat er geen samenhang in hare gedachten. »

Elk oogenblik werd de conferentieroster onderbroken door de kreten: *du pétrole!* *du pétrole!*

Men beweert, zegt de *Gazette*, dat het bestuur der openbare veiligheid er een oogenblik aan gelacht heeft, *citoyenne* Louise Michel over de grenzen te zetten.

't Zou wel verdiend geweest zijn.

Volgens de *Étoile*, riep men tijdens de conferentie van Louise Michel: *A bas la calotte!* *à bas les Jésuites!* Deze hebben het natuurlijk altijd gedaan.

Een toeschouwer heeft op zeker oogenblik met een versel ei geworpen, dat op den hoed van een heer in stukken viel. Een schoon geel kokarde!

De Belgische Commissie der internationale Koloniale en uitvoerhandel Tentoonstelling van Amsterdam herinnert onzen kunstenaars en niyeraars dat den eersten november aanstaande de inschrijvingstijd eindigt.

Tevens meldt de Commissie dat er een internationale wedstrijd voor de medale en voor het diplome ten dienste der toe te kennen bekroningen bij de internationale Tentoonstelling geopend is. — Het is een wedstrijd met premien. Onze teekenaars, graveerders en kunstenaars worden uitgenoodigd om hun talent aan dezen wedstrijd te wijden. Inlichtingen kunnen zij bekomen bij het algemeen Commissariaat, Zijstraat, 1. (Medege-deeld.)

Stads- & provincie nieuws

De nederlaag van het atheneum van Tongeren in den algemeenen wedstrijd van 1882, is eenschande voor onze stad; maar die neerlaag zal ten minste een voordeel gehad hebben. Zij heeft ons kostbare bekenenissen van het geuzenblad bezorgd.

De slimme verdediger van onze stadhuizen heeft openlijk bekend dat de neerlaag van het atheneum van Tongeren voorzien was, dat de leerlingen die er van deel genomen hebben te slap waren om eenen prijs of eene accessit te kunnen behalen, dat de leerlingende vierde professioneele klas nauwelijks in staat waren de vijfde te volgen.

De heer — doe u best. Gegroet!

Met deze woorden verwijderde de leerlooiwer zich, en Hannes reed bedrukt naar de stad.

De leerlooiwer kende volkomen de geartheid van den bewusten heer. Hoe gierig die ook was, stond er toch altijd hier, brood en kaas gereed voor de voelieden. Ook was het waar, dat hij buitengemeen boos werd bij het gebruiken van een en ander, edoch niet, als er te weinig, maar wel als er te veel naar zijn zin genuttigd werd.

Ons boertje komt bij den heer, laadt zijn hont af en al spoedigh ontwaart hij de fersche gestalte aan het raam, die hem toewent.

« Heere mijn tijd! » denkt de boer, hij heeft die verd... witte muts op, waarvan de leerlooiwer sprak; — slecht weer. — hoe zal 't gaan, Hannes!

Met anzelande treden gaat hij den trap op, klopt angstig aan de deur, en op het geroep: « Kom binnen, » gaat hij bevende binnen en kan nauwelijks: « goeden dag, mijnheer! » zeggen.

« Ga zitten, » zegt deze, « en gebruik wat! » Hannes kijkt de tafel eens rond en ja wel — net zoo als de leerlooiwer gezegd had — lag er een achste kaas en een vierpodsbrood, en bovendien nog eene kruik bier, om een en ander door te spoelen. En de heer ziet hem zoo barsch aan — en dien slaaprok — en die witte muts — en — dien stok! o! o!

Ik zal doen wat ik kan, denkt de boer. Hij snijdt eene sneed brood af, vier duim dik — kaas naar rato en begint aan zijn profmaal. Hij toonde, dat hij den eerenaam, dien hij 't huis droeg, ten volle waardig was. Met iedere minuut verminderde de kaas en het brood, — maar het zweet stond Hannes op 't gezicht, zoo vermoeid waren zijne kaken.

Het geuzenblad heeft zijne aardige verklaringen volledig met ons te verhalen dat de leerlingen gedurende de laatste jaren gewoonten van luheid aangenomen hadden die men moeilijk kan uitroepen.

Zoo dan, nu weten de tongersche lastbetalers wat ons kostelijk atheneum waard is! Voortaan, wanneer het geuzenblad ons nog eens de verdiensten van het atheneum zal oplemenen, dan zullen wij hem herinneren dat ons atheneum van vandaag minder waard is dan ons stads college, wij het college toch alle jaren eenge onderscheidigen behaalde en dat het atheneum niets meer bekamt.

En dat, na ons een aantal nieuwe en veelkostende professoren op den kraag gedraaid te hebben.

Wij hebben van het begin af met recht en reden tegen de oprichting van het atheneum geprotesteerd; wij hebben getoond dat dit gesticht geen het minste nut voor onze stad zou opleveren, dat men er geene pensioonnaars zou inkrijgen, dat de wanorde er zou blijven in heerschen en dat dat geheel machien geen anderen uitslag zou hebben dan weldra de lasten te verhoogen en de jonge lieden te vergenen.

Hebben wij ja of neen de waarheid gezegd? Onze medeburgers, de huissaders en moeders, zij ten minste die nog het zuiver en onverbaerd tongersche bloed in de aders hebben, zijn van ons gedacht geweest. Zij hebben geweigerd hunne kinderen aan het atheneum toe te vertrouwen, en waren er niet in onze stad eenge ambtenaren die gedwongen zijn hunne kinderen er naar toe te zenden, dan stond het armzalig atheneum ledig.

Om die schande niet te onderstaan hebben de geuzen een aardig middel uitgevonden. Zij koopen leerlingen! Ja met het geld in de hand loopen zij de stad rond om kinderen voor hun atheneum aan te werven en de banken hunner scholen te bezetten.

Ten dien einde hebben zij iets ingericht dat den naam draagt van *liberal schoolpenning*.

Menige mensch heeft zich gevraagd of het wel noodig was eenen liberalen schoolpenning op te richten om de officiele scholen te ondersteunen, wijl deze scholen door de Staatskas, door de gemeentekas en zelfs door de liden van weldadigheid onderhouden worden. Dat is nogtaus gemakkelijk te verstaan.

Het gouvernement kan wel scholen bouwen, leeraars betalen en de lastenbetalers onder zware contributiën verpletteren, maar wat het niet kan dat is aan de vrije burgers vertrouwen inboezemen in het geuzen onderwijs; wat het niet kan dat is kinderen naar de school doen komen en zoo komt het dat ondanks alle middelen aangewend door het geuzenbestuur, de officiele scholen onzer stad ledig stonden.

Toen kwam de liberale schoolpenning voor den dag! Men besloot geld te verzamelen om het maandelijke te betalen der kinderen die men anders niet kon in de officiele scholen krijgen.

Maar de geuzen zijn niet van geven 'tuis, dat weet iedereen, en de liberale *Chronique* heeft het rechtig gezegd: *tous paupes*. Dat is zoo waar dat men nooit gezien heeft dat een tongersche geus de geringste gift gedaan heeft ten voordeele van het officiel onderwijs.

Daar moest een ander middel gevonden worden. Om geld te winnen wendde men zich tot alle liberale societeten der stad, men spande alles in wat trekken wilde, men gaf ballen, concerten, dag en nachtfesten waarvan de opbrengst bestemd was om het schoolgeld te betalen van jonge leerlingen die men op deze voorwaarde rekruteerde.

En zoo komt het dat er in onze officiele scholen en in ons lekker atheneum eenge leerlingen gevonden worden. Het behoort niet gezegd dat die leerlingen voor het meeste deel morgen naar de katholieke scholen zouden verhuizen, indien de geuzerij ophield hun maandelijke te betalen. Neemt uit ons arm atheneum de leerlingen weg die gratis of voor half geld ter school gaan, dan blijft er

ETEN OF SLAAG

— () () —

In zeker stadje in Noord-Brabant leefde, eenige jaren geleden, een zeer rijk heer, die onder zijne talrijke bezittingen, ook een groot bosch had, niet verre van een nabijzijnd dorp gelegen. Deze heer had twee kenmerken, die hem algemeen bekend gemaakt hadden. Hij was namelijk buitengewoon sterk — en buitengewoon gierig, tot zelfs op eten en drinken. Daar hij nu bij zeker noodlottig toeval eens een been gebroken had, had hij uit gierigheid, niet een heelmeester, maar een kwakzalver geroepen, die het been zeer slecht gezet had, zoodat het nooit geheel geneas. Om nu zijn slechten gang te verhelpen, bediende onze heer zich van eenen dikken stok. Zoo liep hij dan, met eenen ouden slaaprok aan, eene wollen slaapmuts op en eene korte pijp in den mond, herhaaldelijk zijne kamer op en aeer, — hoe meer pijn zijne been deed, hoe harder hij liep.

Nu was het de gewoonte, dat in het najaar het brandhout uit het been toebehoorende bosch gekapt werd, terwijl de op zijne hofstede wonende boeren het gekapte hout, ieder op zijne beurt, naar de stad voeren moesten.

Zoo was er eens een jonge boer, die in het voorjaar pas op eene hofstede van den heer was

komen wonen, en wiens beurt het nu was, den heer zijn hout te huis te brengen.

Zoo spant hij dan op zekeren morgen zijne twee trekrossen voor den wagen, en begeeft zich terwijl hij naast de beesten op marcheert, met zijne vracht hout naar de stad.

Onderweg komt hem een leerlooiwer uit de stad tegen. Deze was een eerste schalk en had niet meer genoegen, dan iemand eens goed voor den zot te houden. Hij kende den boer enigzins en roep hem toe: Goeden morgen, Hannes!

« Goeden morgen, » mijnheer, antwoordde Hannes.

L. « Zeg eens, Hannes, waar moet ge met dat hout naar toe? »

H. « Dat moet naar den heer N... gebracht worden die bij ons dat groote bosch heeft. »

L. « Wat krijgt ge nu voor dat brengen? »

H. « Niemand. »

L. « Dat is weinig. Dan bleef ik liever 't huis. » H. « Daar zoudt gij gelijk aan hebben. Maar wij krijgen toch wel wat voor onze moeite. »

L. « O ja; dat is waar. Ik herinner 't mij; gij krijgt per ma een kruik bier, en brood en kaas: is 't niet? »

H. « Ja, juist. »

L. « Maar kent gij dien heer wel? »

H. « Exkuus, ik heb hem nooit gesproken. »

L. « Dat is gek, want dan zoudt ge wel eens naar te land kunnen komen. »

H. (Eenigzins verschrikt) « Hoe dat? »

L. (Een ernstig gezicht zettende). Ik zie wel, Hannes, dat ge vijanden op 't dorp hebt, anders had men u wel verleid, waar gij bij den heer op letten moelt. Het is geen hat om zonder hand-schoenen aan te pakken, en zoo gij maar 't minst

of 'tgeringste doet of zegt, wat hem niet aanstaat, vat hij u bij den kraag. »

H. Hoe, wat zegt gij? »

L. Maar wist ge dat dan niet. Gij moogt wel bij wezen, dat gij mij hier vindt, om u te waarschuwen, want 't is verzeker 't u, — die mijnheer is niet gemakkelijk. »

H. Zoo, als ik dan ook maar geen slaag van hem krijg. »

L. Gij moet maar oppassen. Weet gij, wat gij doen moet. Als gij uw hout afgeleden en de ossen hooi voorgeworpen hebt zal hij u aan het venster wel tikken! dan gaat gij naar boven, en ziet daar op de tafel eene kruik bier, een achste deel van een kaas en een vierpodsbrood. Als hij dan tot u zegt: Kom Hannes, nu maar aan 't eten en drinken, dan...

H. (Verschrikt) Wat dan? »

L. Eerst moet ik u wat vragen, kunt gij nog al goed wat op knabbelen? »

H. Al heel wat, want men noemde mij 't huis den vreter. »

L. Nu, dat komt goed, dan mag ik je feliciteren; want gij moet al dat brood en kaas opeten, of...

H. Ik zal doen wat ik kan, maar wat — of? »

L. « Anders krijgt ge slaag als een bulhond, want die mijnheer is een wonderlijk heer. Terwijl gij eet, loopt hij in den stormpas de kamer op en neer, met een slaaprok aan, eene slaapmuts op, eene korte pijp in den mond en — eenen dikken stok in de hand. Als hij nu bij geval eene witte muts op heeft, pas dan aan, dan staat hem de muts verkeerd. Eet dan maar stevig door, want hij zal u als een briesende leeuw aanpakken, als ge op houdt. Voor veertien dagen heeft hij er nog een' erhlarmelijk afgerost, omdat hij niet genoeg ge-